

Halálos verekedés egy Dob-utcai kávéházban katonák és rendőrök között.

A Szeged budapesti tudósítója jelenti az éjszakai órákban: Ma este 10 óra tájban véres verekedés játszódott le egy kávéházban katonák, civilek és rendőrök között, melynek eredménye: egy katona halála és számos sebesülés volt. Az eset részletei a következők: A Dob-utca és Holló-utca sarkán lévő Lázár-kávéház ma este mint rendesen, zsufolásig tömve volt rendes törzsközségével. A kávéházban teljesen józan hangulat uralkodott, mert a kávésnak nincsen italmérési engedélye.

Fél 10-kor egy nyolc főből álló ittas társaság állított be a kávéházba: fiatal katonák, közlegények és altisztek. A katonák egyik része a kályha mellett lévő üres asztalnál foglalt helyet és feketét rendeltek. Mig a pincér hátra ment a feketéért, a katonák hangos megjegyzéseket tettek a kávéház vendégeire.

— Bűdös zsidók! — kiáltották.

— Ilyen bűdös kávéházban nem is maradunk! — kiáltott az egyik őrvezető és három társával együtt ki is ment a kávéházból. A vendégek közül néhányan utánuk is mentek és odakint a koromsötét utcában az ittas katonák és az oda-csődült közönség között verekedés támadt. A katonák segítségért kiáltottak a bentmaradt társaikhoz, akik ki is rohantak. Utolsónak maradt bent Brámer Mátyás őrvezető, aki még a kenyeres lánnyal beszélgetett. Midőn azonban a zaj nagyobb és nagyobb lett, sőt rendőrök is érkeztek, Brámer is kirohant a kávéházból, ahová néhány pillanat múlva vörös fejjel támaszkodott vissza, azonban az ajtó előtt megboltolt, végigvágódott és holtan terült el a padlón.

Odakint a sötét utcában a verekedés mind nagyobb méreteket öltött. A katonák leoldott

derékszíjjal verték a tömeget és az időközben kiszült rendőri készség csak kivont karddal tudta megfékezni a garzdálkodó katonákat, akik a kávéház hatalmas üvegablakait beverték és bajonettel harcoltak a szék és asztallábbal verekedő civilekkel.

Majd félórát tartott, míg a körülbelül husz főből álló rendőri készség és a városparancsnokságról telefonon kért őrjárat a rendet helyreállította. A kávéház butorzata és ablakai akkor már összetörve hevertek az utcán. Az őrjárat őrizetbe vette a duhajkodó katonákat, számszerint hetet, a nyolcadik holtan feküdt a bejáratnál. Megérkezeti a rendőri bizottság is. A kávéház összes ablakait lezárták, a verekedésben részt vett hét embert elfogták.

Bozay rendőrkapitány kikérte a főkapitányság orvosszakértőjét, aki a megsebesült három katonát és néhány civilt első segélyben részesítette. Brámernél azonban már csak a beállt halált konstataálhatta. Az őrvezető mellén és hátán kilenc mély szurt sebet kapott, fejét pedig széklábakkal verték össze.

A gyilkosság gyanújával Löbl József baromfikereskedőt gyanúsítják. Eldugva ugyanis a kávéházban megtalálták azt a véres kést, amelyvel Brámer összeszurkálták. A kés hiányzó nyelét Löbl zsebében találták meg. Löbl tagadja, hogy ő szurta volna meg a katonát.

Éjfél utánig tartott a rendőri és katonai bizottság munkája a helyszínen. A rendőrök ekkor hat embert vittek be a főkapitányságra, a katonákat pedig a városparancsnokságra szállították. A hírek szerint Löbl nem épelméjű, egész fiatal-ságát különböző elmeorvosi intézetekben töltötte.

Megszűnt a kiflisztrájk.

(A Szeged tudósítójától.) A szegedi pékiparosok, mint ismeretes, a múlt hét szombatján proklamáltak a kiflisztrájkot, mert nem találták kielégítőnek az árvizsgáló bizottság által megállapított kifli- és zsemlyeárakat. Azóta a péksütemény szőrin-szálán eltűnt a városból, a sztrájkot keményen állták a pékek, de Balogh Károly tanácsnok, az árvizsgáló bizottság elnöke sem volt engedékenységre kapható. A pékek többször nálajárt küldöttségnek ismételt kijelentette, hogy a bizottság határozatát csak az Országos Központi Árvizsgáló Bizottság változtathatja meg, de nem hiszi, hogy a pékiparosok javát szolgálja ez a változtatás, mert biztos tudomása van arról, hogy Budapesten lényegesebben olcsóbb a péksütemény.

A szegedi pékiparosok egyik szaktársukat felküldték Budapestre, hogy hiteles adatokat szerezzen a fővárosi árákról. A kiküldött pékiparos szerdán este érkezett vissza Szegedre és beszámolt tapasztalataitól. Elmondotta, hogy Budapesten egységes ára van a kiflinek és zsemlyének, még pedig a pékiparosok százhusz koronáért adják darabját, a viszontelárusítók pedig százharmincért forgalmi

adóval együtt. Az árvizsgáló bizottság ezzel szemben Szegeden kilencvenöt koronában állapította meg a kifli árát és száztizenöt koronában a zsemlyéét, a viszontelárusítók számára pedig öt korona haszon felszámítását engedélyezett darabonként. A szegedi irányarak tehát jóval alacsonyabbak a fővárosi áraknál. A kiküldött pékiparos arról is beszámolt, hogy a fővárosban lényegesen drágább a kenyér is. A barna kenyér ára például 1260—1300 korona, holott Szegeden 930 koronáért mérik.

A pékiparosok küldöttsége csütörtökön ismét megjelent Balogh Károlynál és beszámolt a budapesti tapasztalatokról. Bejelentették, hogy a sztrájkot beszüntetik és pénteken ismét megkezdik a süteménygyártást, azonban a fővárosi árakért hoznak csak forgalomba. Bejelentették azt is, hogy a kenyér árát is fölemelik.

Az árvizsgáló bizottság ettől függetlenül pénteki ülésén ismét foglalkozik a kérdéssel és határozatát a budapesti árak alapján revideálja.

A kiflisztrájkot tehát az a végeredménye, hogy megdrágul a kenyér is.

Kétmilliárd korona póthitelre van szüksége a városnak.

(A Szeged tudósítójától.) December havának utolsó szerdája karácsony másnapjára esik és így a város törvényhatósági bizottsága tizenkilencedikén tartja meg rendez közgyűlését. Taschler Endre főjegyző, a közgyűlések tárgysorozatainak összeállítója a csütörtöki tanácsülésen figyelmeztette a tanács tagjait erre a dátumváltozásra, hogy idején elkészíthessék a közgyűlés elé kerülő aktáikat. A decemberi közgyűlés tárgysorozata tarkább és elevenebb lesz, mint a novemberié volt, már csak azért is, mert a tanács és a pénzügyi bizottság által letárgyalt köz költségvetés is most kerül tárgyalás alá.

A költségvetést minden valószínűség szerint nem fogadják el az idén olyan simán a közgyűlés, mint amilyen simán — úgy az általános, mint a részletes tárgyalás mellőzéseivel — elfogadta a múlt évben. A jövő évi költségvetést ugyanis sokkal komolyabb alapokra építették fel és — ha valami újabb gazdasági krízis nem borít fel minden kalkulációt — ez a költségvetés már elég szilárdnak ígérkező kereteket jelöl meg a városháztartás jövő évi irányítására. A pénzügyi bizottság által letárgyalt és némileg módosított költségvetésnek, mint a Szeged azt annakidején részletesen ki-

fejtette, több súlyos hibája van és alaphibája az, hogy nem a bevételi rovatokat hangolták a szükségletekhez, hanem a szükségleteket redukálták. A bevételek kereteinek megfelelő tágitásáról azonban megelégedtek, sem a számvérvőség, sem a tanács, sem a pénzügyi bizottság nem aknázták ki minden lehetőséget és így a költségvetésben bizony néhány nagyon sürgős és nagyon fontos szükségletre alig irányoztak elő valamit, de semmiesetre sem annyit, amennyire a szükségletek kielégítése érdekében feltétlenül szükség lenne.

A tanács költségvetési javaslata abban a formában, ahogyan a közgyűlés elé kerül, jelenleg közszemlén van és a törvények értelmében a város minden adófizető polgárának joga van arra, hogy a költségvetést megészrevételezze. Ha jól emlékeznek a beavatottak, hosszú évtizedek alatt csak egyetlen egyszer adtak be a költségvetés ellen észrevételeket, még pedig a szocialisták, ami azt bizonyítja, hogy a város ügyeivel vajmi keveset törődik a lakosság. Az idén természetesen szintén nem észrevételezték meg a költségvetést, ami azonban nem zárja ki, hogy a közgyűlésen — amely előre láthatólag több napig eltart — részletes vitát provokálnak a költségvetés súlyos hibái.

A közgyűlésnek egyébként lesz egy érdekesebb pénzügyi vonatkozású tárgya is: a póthitel. A városi számvérvőség ugyanis most dolgozza ki az erre vonatkozó javaslatot és értekezletünk szerint a jövő hét elején már be is terjeszti azt a tanácshoz. Érdeklődésünkre megtudtuk, hogy körülbelül kétmilliárd korona póthitelre van szüksége ebben az évben még a városnak. Az 1923. évi költségvetés ugyanis csak kétszázötvenmillió korona bevételt és kiadást írt elő, az év derekán a közgyűlés már megszavazott ötszázmillió korona póthitelt, de a városi alkalmazottak illetményeinek állandó és nagyarányu emelése, az utcarendezéshez szükséges kő- és aszfaltanyag beszerzése és általában a közszükségleti cikkek megdrágulása nem csak a költségvetés előirányzatát és az első póthitelt emésztette fel, hanem fel-emésztett még közel kétmilliárdot is. Ez az összeg azonban a költségvetési előirányzatot felül befolyó jövedelemtöbbletekből bőven megtérült. A póthitel tehát csak formalitás már, a város a pénzt régen elköltötte és így a közgyűlés ezt az elköltsést a póthitel megszavazásával szankcionálja csupán.

Nem kell az állami építkezési hitel. Budapestről jelentik: A Lakásépítő Állandó Bizottság már letárgyalta az eddig benyújtott építkezési kérelmeket és a 60 százalékos kölcsönre vonatkozó jelentkezéseket megküldötte a Pénzügyi Központnak. A Pénzügyi Központ illetékes osztályán a következőket mondták: „Eddig huszonkét, a Lakásépítési Állandó Bizottság által „besorozott” jelentkezést tárgyalunk le és rögtön gondoskodtunk, hogy az utalványozások céljára kétmilliárd korona álljon rendelkezésünkre. Azonban sajátságos, hogy eddig mindössze csak nyolc ember jelentkezett az ugynevezett fedezeti szerződés megkötésére és a kiutalványozott pénz felvételére.” A hitel igénybevétele iránt mutatott gyér érdeklődésnek okát abban kell keresni, hogy a hitel folyósítása s fedezése meglehetősen terhet jelent az igénybevevőre, mert az évi 20 százalékos kamat az építkezési költségek 60 százaléka után még mindig súlyos teher. Ez a hitel csak azok számára teszi lehetővé az építkezést, akik amúgy is nagy vagyonnal rendelkeznek. Ha ez az akció nem jár a kívánt eredménnyel, akkor a nemzetgyűlés rövidesen letárgyalja a már benyújtott 210. számú, az építkezési előmozdításról szóló, ugynevezett „kényszerépítkezési” törvényjavaslatot. E javaslat intézkedései módot nyújtanak arra, hogy a kormány nyomást gyakorolhasson azokra a tőkeerős cégekre, személyekre és intézetekre, amelyek vonakodnak résztvenni a meginduló építkezésben. A javaslat letárgyalása előtt a népjóléti minisztériumban Vas József elnökletével ankétot tartanak, melyen az időközben felmerült, az építkezési hitelre vonatkozó gyakorlati tapasztalatokat is megbeszélnek.

Az inségadó. A minisztertanács legutóbbi döntése alapján a városi törvényhatóságok a téli nyomor enyhítésére inségadót szednek. A különböző népjóléti és közéleti intézmények működését ugyanis ma már csak ezzel az adóval tudják a törvényhatóságok zavartalanul biztosítani. Eppen ezért a népjóléti minisztérium a pénzügyminisztériummal történt együttes döntés alapján megengedte, hogy az egyes városok a saját belátásuk szerint és a szükséghez képest állapíthassák meg az új inségadó nagyságát. Hosszas tárgyalás után illetékes helyen úgy döntöttek, hogy a törvényhatóságok rendkívüli téli szüksége miatt már az 1924. évi inségadóra előleget szedhetnek. Az inségadó az 1923. évi jövedelmi adó 10 százaléka, amelyet már az 1924. évi valóságos inségadóból vonnak le. A befizetést illetően is igen szigorú rendelkezéseket állapítottak meg az illetékes szervek. Az inségadó-előleget ugyanis a felszólítástól számított nyolc napon belül kell fizetni. Aki a felszólítástól számított nyolc napi határidőn belül nem fizeti be a megállapított inségadó-előleget, 10 százalék késedelmi-adó kamatot fizet. Ezzel a jelentős szigorítással kényszerítik az adófizetőket, hogy idején fizessék be az adóelőleget, amelyet a törvényhatóság már a téli nyomorenyhítő akciónál akar felhasználni. Az inségadó előlegének behajtását rövidesen meg is kezdi a törvényhatóságok. Egyelőre természetesen az 1923. évi jövedelem-adó alapján megállapított összegben.